Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 15	1. AUGUST 1923	2. AARGANG

Tale av ældste Melvin J. Ballard.

(Avholdt i Ogden tabernakel.)

Sorgfulde tider er ivente for verdens nationer, fordi de ikke har forstaat den store verdenskrigs lærdom, og ikke har omvendt sig fra sine synder. «Mormonismen» er verdens haab, og uten den er der intet haab. Jeg trodde at verdenskrigen vilde bringe menneskene til omvendelse, men jeg er skuffet, for der er kun faa som har omvendt sig. I Rusland er der en bortdrivende aand fra Gud. En stor festlighet var forleden holdt i dette land og figurer av Kristus og apostlene blev kastet i ilden med stor jubel. Kirkeledere har blit myrdet og prester har blit fratat sine klædebon til religiøs utfordring. Hvad motvirkningen skal bli, vet jeg ikke, men jeg ser sorgfulde dage ivente for slike nationer. Den samme aand gjør sig gjældende blandt andre nationer, og dersom de ikke omvender sig, er sørgelige dage ivente for dem. De forskjellige land kommer frem med sine største statsmænd, hvis forstandighet man forventer vil finde en opløsning paa oprøret. Den eneste opløsning paa dette store spørsmaal sker ved omvendelse. Vi vil derfor ikke se fred paa jorden før Kristus kommer og tar riket i besiddelse.

Jeg er glad for at Tyskland har aapnet sine døre for evangeliets forkyndelse, men jeg frygter for at det kun er midlertidig, og naar hveten er samlet vil nationen atter lukke sine døre. Dersom ikke de Sidste Dages Hellige lever sin religion, kan de forvendte sorg og fare. Meget er forlangt av dem, paa grund av det store lys de har mottat. Nu er dagen kommet, de som ikke er av os skal bli rystet, men dersom de Sidste Dages Hellige vil holde sig rene, vil de bli bevarte fra sorg og ødelæggelse. Jeg ønsker at de Sidste Dages Hellige maa forstaa, at de er av Israels hus. Alle mennesker har eksistert i aandeverdenen, før de kom til denne jord. Der var forskjellige grupper av aander, og de forskjellige nationer var dannet før denne jord blev skapt. Alle barn var ikke like før de var født, og vi kan ikke tænke os at Guds retfærdighet vilde sende nogen barn til negerforældre, andre til hottentotter og nogen faa til kristelige hjem. Hvis Adam og Eva og deres barn hadde været trofaste, vilde det været vanskelig for visse grupper at bli født. Da Kain begik mord, blev retten til at være fader til de trofaste fratat ham, og han blev forfader til de, som ikke var værdige til Guds største velsignelser. Guds utvalgte sønner og døtre har kommet gjennem Josephs stamme. Vi betaler nu for hvad vi i aandeverdenen saadde, likesom vi i det tilkommende liv skal høste hvad vi nu saar. Israels blod var adspredt blandt nationene, og dette er aarsaken til, at en av en stad og to av en slegt mottar vidnesbyrdet om Jesu Kristi evangelium. Tiden er nu snart omme, at evangeliet skal forkyndes for verdens nationer. Der er tre store ansvar som paahviler kirkens medlemmer: Først, at prædike evangeliet til verden, at Israels blod maa komme og gjøre pakt med Herren og at menneskene ingen undskyldning skal ha; for det andet, frelsningsarbeidet for de døde; for det tredje, at oprette og bygge Guds rike ved at belære Zions barn, saa at et folk maa være færdig til at møte Kristus ved hans anden tilkommelse.

Vi feiler ofte i at forstaa det store ansvar, som paahviler os i dette store hjælpearbeide. Vi stoler trygt paa at dette er Herrens verk og derfor maa gaa fremover. Dette arbeide er i sandhet av Herren, men han kan ikke utføre sine hensigter uten menneskenes hjælp. Han venter taalmodig paa, at menneskene skal gjøre sin del av dette arbeide, som har blit utsat paa grund av, at menneskene overlater største delen av arbeidet for Gud til at utføre selv.

Forældre som ikke lærer sine barn evangeliet og som ikke lærer dem at vandre paa ærbare og retfærdige stier, skal miste alt hvad de har; men de som søker at belære sine barn disse ting, vil bli tildelt store velsignelser. Mennesker, der søker at erhverve sig verdens rigdomme, vil se sine midler forsvinde, fordi «der er en vei som behager mennesker, men den leder til døden».

Jeg haaber at distriktslærere og de som arbeider i den kvindelige hjælpeforening forstaar det store ansvar som paahviler dem. Deres glæde vil bli stor i evigheten blandt dem, som de har hjulpet fremad paa den trange vei.

Hellighold sabbaten og motta forjættelsen.

Et av Guds bud til Israels barn var: «Kom sabbatens dag ihu, at du holder den hellig. Seks dage skal du arbeide og gjøre al din gjerning, men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud, da skal du intet arbeide gjøre, hverken du eller din søn eller din datter, din tjener eller din tjenestepike eller dit kvæg eller din fremmede som er inden dine porte. Ti i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som er i dem, og han hvilet paa den syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.» (2. Mosebok, 20. kap., 8. til 12 vers.)

Dette bud er for menneskeslegten idag, og vi maa ikke tænke at det var bare for Israels barn i Mose dage, ti Gud har talt til jorden i disse sidste dage: «Og Zions indvaanere skal ogsaa ihukomme sabbatens dag og holde den hellig.» (Paktens bok, 68. kap., 29. vers.)

Paa grund av verdens ugudelighet vil Herren hevne sig, ti hans vredes skaal er fuld. Han siger i Paktens bok, 29. kap., 16. vers: «Og der skal utsendes en stor haggelstorm for at ødelægge jordens grøde.» Denne ødelæggelse vil bringe hungersnød paa jorden, og megen elendighet vil derved bli tilveiebragt. Mange tusener av mennesker vil miste sine liv, og forældre vil se sine barn svinde bort av hunger. Dette er besluttet av Gud, og mænds svake hænder kan ikke stoppe det; dog skal Guds folk undkomme, hvis de holder sabbatens dag hellig og lever i oprigtighet. Herren siger: «Og paa det at du mere fuldkommen maa kunne holde dig ubesmittet av verden, skal du gaa til bedehuset og ofre dine sakramenter paa min hellige dag, ti sandelig denne er en dag der er beskikket eder til hvile fra eders arbeide, for at tilegne den allerhøieste eders andagt. Ikke desmindre skal eders høitidelige løfte gjøres i retfærdighet hver dag og til alle tider; men kom ihu, at paa denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og dine sakramenter til den allerhøieste, og bekjende dine synder for dine brødre og for Herren; og paa denne dag skal du intet bestille uten at tillave din føde i hjertets enfoldighet, at din faste maa være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde maa være fuldkommen. Visselig, dette er faste og bøn, eller med andre ord, glæde og bøn, og i saa meget I gjør disse ting med taksigelse, med glade hjerter og aasyn, ikke med megen latter, ti det er synd, men med et godt hjerte og glædestraalende ansigt.» (Paktens bok 59. kap., 9. til 16. vers.) Og dette er forjættelsen:

«Sandelig siger jeg, at saafremt I gjør dette skal jordens fylde være eders, dyrene paa marken og fuglene i luften, og det som klyver paa trærne og gaar paa jorden; ja, urtene og de gode ting der kommer av jorden, enten til føde eller til klær eller til huse eller til lader eller til frugthaver eller til urtegaarde eller til vingaarde. (Paktens bok, 59. kap., 16. til 18. vers.)

Naar hungersnød raser i verden, skal I ha føde i eders huse, ti Gud vil velsigne sit folk i vore dage, likesom han velsignet Israels barn i fordums dage. Han sendte manna fra himmelen da han hørte deres knurren, naar de trodde at de var kommen ut i ørkenen for at dø. Ihukom sabbatsdagen, at ikke I skal plages og dø av hungersnød, o Israels hus.

A. R. P.

En god dommer er mangen gang bedre, end den bedste lov.

Som oftest har man ikke øie for sin egen lykke, fordi man har henvendt sin opmerksomhet for meget paa andres.

Diamanten blir ved slipningen gjennemsigtig, mennesket ugjennemsigtig.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Slutning.)

Og nu fortæller den vantroende os i al blidhet, at evangeliet kun er et sagn, og at det gamle Testamente — der staar i forhold til det nye og til alle andre guddommelige optegnelser, som knoppen til blomsten, og som straaet til akset — er blot en stor hob av taapeligheter, som av ingen gyldig grund kan ha krav paa vor tiltro. Han vil indprente i os, at alt hvad der i denne verden er verd at leve for, de høieste formaal for menneskets fremadskriden i renhet og magt, har sit utspring i en opdigtet løgn, et ugrundet sagn, et listig opspind. Han fortæller os i sit kunstige sprog, at formedelst et forbausende bedrageri er menneskene blit lært at gjøre godt, deres hjerter lutret fra lidenskap og fyldt med kjærlighet for sine medmennesker, tilskyndet til heltemot, inspirerte til at ofre liv og gods for alles bedste, og utdannet til en civilisation, som er umaadelig høiere end alt, hvad den menneskelige natur med ingen anden hjælp end menneskelig fornuft og falsk religion kunde forestille sig.

Vi vil nu spørge ethvert fornuftig menneske hvad de synes om dette. Hvem er de let troende — dem der tror paa en guddommelig magt og personlighet, fra hvem disse ophøiede principper og disse rene og opløftende motiver er forplantet til meneskenes hjerter — eller dem, som tror, at løgn og bedrageri er aarsak til disse vidundere?

Blandt alle lettroende daarer, som lever i vor tid, er visst ingen saa ynkværdige som dem, der i en saa oplyst civilisation som vor, alvorlig taler om evangeliet som et sagn og dets ophav som et bedrageri.

Kjære læser, hvis du har læst denne avhandling med eftertanke og forsigtighet, vil du forstaa, hvor nøiagtig vi har undersøkt de forskjellige motsigelser til vor religion, og hvorledes vi tilfulde har besvart dem. I de sidste 50 aar har den menneskelige forstand gjort fremskridt, for hvilke endog videnskapsmænd studser med beundring. Stillinger, som videnskapene i den forrige slegt tænkte sig uindtagelige, er tilintetgjort av en storm av nye ideer, opdagelsenes sollys har nedsmeltet mangt et isberg av fordomme og opløst mangen en aandelig taake. Sandt nok er der endnu foran os «tykke skybanker, som begrænser horisonten, og høiere alpeberge av tanker, der endnu er uoverstegne». Men troen gjennemtrænger sløret, og ser det herlige forjættede land — menneskeslegtens arv. Endog for saadanne, som ikke har tro derpaa, er sandhetens seier over menneskelige paafund et pant paa, at den engang vil bli hersker. Naar menneskene engang kommer til at forstaa, hvad der er det sande evangelium, og hvad der er sand videnskap, da vil der ikke være strid, men salig fred formedelst gjensidig erkjendelse og forstaaelse. La os derfor være rolige, og ærbødig vente paa, at Gud selv vil forsvare sine egne evige sandheter.

Se! Dagen bryter, mørket vike maa,
alt glødes himlen høit av solens skjær;
bergtoppe i dets gjenskin stolte staa,
endnu er dalen mørk, men lyset nær.

Hvor er Guds rike?

> Søk først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal alle de andre velsignelser tillægges eder. (Matt. 6, 33.)

Nedenstaaende er en tale til endel gutter i 12—17 aars alderen holdt i en av Glasgows skoler av Henry Drummond, som jeg tror kan interessere:

I geografien lærer vi hvor de forskjellige riker ligger. *Men hvor er saa Guds rike?* Det fortælles fra den tysk-franske krig i 1870—71 at naar franskmændene fandt lik av tyske officerer som var faldne paa slagmarken, fandt de ogsaa i en av lommene et kart over Frankrike. Hvis man i en krig vil ta et rike i besiddelse, maa man først og fremst ha lært riket at kjende. *Men hvor er saa Guds rike?* — En gut rækker op haanden og svarer: I himmelen. Nei gutten min, det er ikke i himmelen. — En anden gut svarer: I bibelen! — Nei det er heller ikke i bibelen. — En tredje svarer: Det maa vel være i kirken da! — Nei, ikke i kirken heller.

Himmelen er hovedstaden i Guds rike og bibelen er reisehaandboken. Kirken er mønstringspladsen for dem der ønsker at høre om Guds rike.

Vær nu snild og find op Luk. 17. kap., saa skal vi se om vi kan finde hvor Guds rike er. Der staar: Guds rike er indeni eder.

Jeg husker at jeg engang spadserte langs elvebreddene ved Niagarafossen at jeg saa en underlig skabning der kom imot mig. Jeg hadde været nogen aar i Amerika og set baade sorte, røde, gule og hvite mennesker. De sorte var negrene, de røde var indianerne, de gule var kineserne og de hvite var amerikanerne. Men denne skabning jeg møtte skilte sig ut fra alle de øvrige som jeg nævnte. Da skikkelsen kom nærmere saa jeg at det var en mand i skotsk uniform. Jeg spurte ham hvad han gjorde her og han svarte: «Hvorfor skulde jeg ikke være her! Vet De ikke at jeg er paa britisk grund?» Det var Kanada. Denne soldat var flere tusen mil fra England, men endda var han i det engelske rike. Og saaledes er det ogsaa med os, hvorhen vi vandrer omkring i verden saa skulde vi bestandig ha Guds rike med os — indeni os.

Hvor er da Guds rike?

Ethvert rike har noget de fører ut. Gaa ned til havnen her, saa faar du kanske se et skib lastet med bomuld, og da vet du at det kommer fra Amerika. Et andet er kanske lastet med te, saa vet du at det kommer fra Kina. Et tredje er kanske lastet med uld, og da vet du at det kommer fra Australien, og saa fremdeles. Men hvad er det som Guds rike fører ut?

Vi maa sandelig igjen se efter i reiseboken. I brevet til romerne staar:

Guds rike er retfærdighet, fred og glæde.

Tre ting. Retfærdighet er selvsagt at gjøre det som er ret. Hver eneste gut som gjør ret, han har Guds rike indeni sig. Den gut som lever fredelig sammen med sine kamerater og som ikke er trættekjær, han har Guds rike indeni sig. Og hver eneste gut som er fyldt av glæde over det som er godt og ret, han har Guds rike indeni sig.

Kjendetegnet paa Guds rike er ikke at gaa paa religiøse møter og høre om merkelige religiøse følelser. *Guds rike er* *at gjøre ret,* leve i fred med alle mennesker som vi kan komme sammen med og være fyldt av glæde i den hellige aand.

Gutter, om I vil være kristne, saa vær kristne paa guttevis. Vær ikke kristne paa samme vis som deres bedstemor. En bedstemor maa være kristen som det sømmer sig en god bedstemor, det er vakkert og ret av hende. Men om ikke du kan sitte og læse i bibelen i timevis som bedstemor gjør, eller finde tilfredsstillelse i lange religiøse møter som hun gjør, saa maa du ikke derfor tro at du ikke er en god gut. Naar du blir gammel som bedstemor saa kanske du ogsaa blir religiøs som hende, men nu skal du være kristen som unggut. *Gjør hvad som er ret.* Du skal lete efter det rike som er retfærdighet, ærlig og sandt. Hold fred med dine kamerater, set din ære i at være troværdig og bent frem som en Kristi tjener. En merker det snart naar Guds rike ikke er i et kontor, i en butik, i et verksted, eller i et hjem. En merker snart at alt gaar ikke ret for sig. Butikskunderne er blevet bedraget for hvad de skulde ha. Har du en plads i en butik saa er du i fare. Du kan litt efter litt vænne dig til at lyve og være svigefuld. Det er tusen ganger bedre at sulte end at være et sted du ikke kan gjøre det som er ret.

Eller du kan komme ind paa et verksted, hvor arbeiderne er sure og vrange og uvenskabelig mot hverandre. Somme taler ikke til hverandre engang. *Der* er ikke Guds rike, for Guds rike er fred. Det er djevelens rike, hvor der hersker svigefuldhet, uhygge og sur misnøie. Hvis du vil ha Guds rike ind i verkstedet, i butikker eller i hjemmet, saa maa al trætte og spektakel slutte. Lev sammen som gode søskende i fred og forsøk at taale hverandre. For alle borgere i Guds rike er søskende. Der er et stort samfund, grundlagt av Jesus Kristus, og bare de mennesker som søker at være lik ham og lever for at gjøre verden til et lysere og lykkeligere hjemsted for os, bare de hører samfundet til. Der en gut søker at gjøre noget for at naa dette maal, la det være paa gaten, paa veien til eller fra skolen, paa verkstedet eller paa lekepladsen, *der er Guds rike,* og en saadan gut er borger i Guds rike, hvor liten og fattig han end er. Jeg tænker nu de forstaar hvor Guds rike er.

Carl M. Hagberg.

Aandens daab.

Naar vi i det ny Testamente ser fremstillet Jesu Kristi lære, da forstaar man at Herrens hensigt var, at de som trodde og blev døpte i vand til deres synders forladelse, ogsaa skulde fødes av aanden. I Joh. 3,5 læser vi: «Uten at nogen blir født av vand og aand, kan han ikke komme ind i Guds rike.»

Sammenligner vi den nuværende kristenhets aandsliv med det som det ny Testamente vidner om, ser man snart hvor mangelfuldt det er; ti de gjør sine fortolkninger til rettesnor for Guds vilje, istedetfor at Guds ord og ikke menneskefortolkninger burde være maalestokken i alt der angaar vor frelse. Aandens daab begyndte ikke med Johannes den døpers forkyndelse derav, den var før, den blev kun fornyet da den nye eller evangeliske husholdning begyndte ved Jesus og apostlene. I det gamle Testamente er der mange beviser paa at aanden var tilstede i menigheten med sin virkning. Paa Kristi tid var derimot det melchizediske prestedømme bort fra Israel og derfor maa ogsaa aandens gaver og virkninger, som ovenfor sagt, fornyes ved Kristus, som Johannes den døper sa: «Jeg døper eder vel med vand til omvendelse, men den som kommer efter mig er sterkere end jeg, hvis skorem jeg ikke er værdig at løse; han skal døpe med den Helligaand og ild.» Matt. 3,11. Frelseren selv maatte adlyde befalingen om at døpes med vand og aand «for at fuldkomme al retfærdighet». Vi kan læse herom i Matt. 3, 13—17. Apostlen Paulus vidner om, at alle hellige, uten hensyn til nation eller stilling i samfundet, blev døpte av aanden, efter først at ha været døpte til deres synders forladelse. Han sier i 1. Kor. 12, 13: «ved én aand er vi alle døpte til at være ett legeme. enten vi er trælle eller frie, og vi har alle faat at drikke til at være én aand.» Han nævner ogsaa grunden for, at aandens daab var almindelig, nemlig: «Enhet blandt de troende.» Denne enhet kan kun opnaaes ved aandens lys og begavelse. Frelseren siger: «Men talsmanden, den Helligaand, som faderen skal sende i mit navn, han skal lære eder alle ting, og minde eder om alle ting som jeg har sagt eder.» Joh. 14, 26.

Vi finder i bibelen formaning om at stride for den tro, som engang blev os overlevert. Det maa derfor være vor pligt at stræbe efter større kraft og aandelig begavelse, saa at vi kunne motstaa det onde, og bli i besiddelse av større velsignelser; ikke nøie os med det mindst mulige, men leve saa at vi kunne erholde det mest mulige; men vor stræben maa ske i tro og *fuld lydighet* til Herrens vilje, saaledes som den er aabenbart i hans eget ord, og ved hans tjenere; kun saaledes blir det anerkjendt av ham.

Hvorledes erholdes saa aandens daab og gave, vil man vel spørre? Bibelen vidner herom i Ap. Gj. 8, 17: Da la de hænderne paa dem og de fik den Helligaand. Ligesaa i 19, 1—6 læser vi om de 12 som var døpte i Efesus, men ikke hadde faat kundskap om at der var en Helligaand; de blev døpte om av Paulus og da han derefter la hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talte med tunger og profeterede? Kjære søskende og venner, vi forstaar av ovennævnte, at alle andre maater vil være forgjæves for at erholde denne gave, og dermed Herrens rikeste velsignelser. La os derfor være lydige til hans befalinger i alle henseender, og vi vil vokse i kundskap og Herrens frygt.

Rachel O. Moe.
Bergens gren.

Salt Lake-besøkende.

Gustave

Kristiania gren kunde glæde sig over at ha faat nogen brødre og søstre i besøk fra Zion, nemlig ældsterne A. Johnson og M. O. Frøisland med hustruer hvor de samtlige overvar ungdomsforeningens møte og bar sine trofaste vidnesbyrd om evangeliets sandhet. Søster Johnson tilhørte før sin reise til Zion Kristiania gren og traf saaledes flere av sine gamle bekjendte her. Ældste A. Johnson og hustru skal virke som missionærer i Sverige og ældste M. O. Frøisland og hustru skal virke som missionærer i Bergens konferanse og samtidig arbeide med sit slegtsregister. Broder Frøisland annammede evangeliet her i Norge og har altid været en ivrig arbeider i Herrens vingaard for at fremme Guds verk her paa jorden.

Pionerfesten

blev avholdt tirsdag 24. juli i kirkens lokale og hvor en meget talrik forsamling var fremmøtt for at erindre 76-aarsdagen for pionerernes ankomst til Saltsjødalen den 24. juli 1847. Lokalet var meget vakkert prydet med løv og markblomster, der tok sig meget festlig ut. Programmet var rikt og avvekslende av sang, musik, oplæsning, taler og deklamation og efterpaa en meget god bevertning. Br. Henrik P. Porsbøll holdt en meget anslaaende tale for dagen og erindrede ogsaa de pionerer herhjemme fra 1850-aarene, der hadde været med og grundlagt Kristiania gren fra begyndelsen av med 8 medlemmer. Den hyggelige fest avsluttedes ved 10-tiden.

Til „Morgenstjernen"s abonnenter.

Vi vil herved minde vore ærede abonnenter om at indsende al skyldig kontingent til bladet snarest.

Dødsfald.

Den 27. mai døde patriark H. J. Christiansen i sit hjem i Salt Lake City efter nogen ukers sykeleie. Hans begravelse fandt sted den 30. mai fra 17 Ward i Salt Lake City under stor deltagelse.

Broder Christiansen blev født i Roskilde, Danmark, den 9. januar 1848 og var saaledes 75 aar gammel da han døde. Han tilbragte 17 aar av sit liv i missionsmarken, og præsiderte over den skandinaviske mission i et tidrum av 6 aar. Av disse 17 aar i Herrens tjeneste, har broder Christiansen tilbragt mange aar i Norge, og som han ved saa mange leiligheter gav tilkjende, at han elsket det norske folk, var og er han elsket av det norske folk for sin nidkjærhet for at forkynde evangeliets glade budskap. Siden han annammede evangeliet den 26. december 1871 har han indviet sit hele liv til Herrens verk, ti han arbeidet for Herrens sak med samme iver og nidkjærhet, da han var hjemme i Zion, som da han var missionær. Neppe kan der nævnes et navn som er mere knyttet til den skandinaviske mission, og naar budet om hans død kom til Skandinavien, rørtes alle de hellige til taarer, ti han var elsket av alle og hans navn vil altid holdes i ære, som en av Herrens utvalgte tjenere.

De hellige i Norge nedber Guds velsignelse over broder Christiansens familie, som har opofret saa meget for at gjøre ham istand til at være saa mange aar fra sit hjem i missionens tjeneste. Maa Herren lindre deres sorg med haabet at møte ham paa opstandelsens morgen.

*

Ældste *Anton J. Birkeland,* Haugesund, døde lørdag 30. juni sidstleden efter 3½ ukes sykeleie, 28 aar gammel, efterlatende hustru og 1 barn. De mistet sit første barn ved samme tid for 1 aar siden.

Begravelsen foregik fra lokalet, Thuhauggaten 11, under stor deltagelse av søskende og venner og tok sin begyndelse med avsyngelse av salmen: «Jeg vet mig en søvn i Jesu navn.» Bøn av broder A. Sjøbakken, hvorefter præsident Oluf K. Karlsen talte om avdødes oprigtighet og trofasthet til evangeliet og at Gud nu har kaldet ham til at virke i en anden tilværelse, samt talte om evangeliets første principper til de tilstedeværende. Ældste Gustav Risan talte om livets hensigt og maal her paa jorden og i den kommende tilværelse. Derefter blev avsunget: «O brødre lat os henrykt smile.» Taksigelse ved broder Risan. Derefter blev krans fra Bergens gren ved præsident Oluf K. Karlsen lagt paa baaren, fra Haugesunds gren ved broder Risan og fra Haugesunds grens søndagsskole ved A. Sjøbakken. Samtlige uttalte sin tak og anerkjendelse for avdødes arbeide og virksomhet i de forskjellige organisationer i kirken.

Ved graven talte broder Gustav Risan, hvorefter præsident Oluf K. Karlsen indviet graven. Tilslut blev salmen: «O tænk naar engang samles skal», avsunget. Derefter vendte størsteparten av det store følge tilbake til lokalet, hvor forfriskninger servertes. Efter beværtningen holdt præsident Oluf K. Karlsen en inspirerende tale om evangeliets principper, der med en merkbar opmerksomhet paahørtes av de forsamlede. Tilslut blev salmen: «Pris Gud fra hvem hvert gode kom», avsunget.

Avdøde fulgtes til graven av et usedvanlig stort følge av søskende og bekjendte.

Vær dog en mand.

Kryp ikke, list dig ikke gjennem livet; gaa gjennem det med faste skridt og opreist pande. Vær ingen kujon. Vær dig selv. Træk ikke paa tidens uniform, kald ikke det sort som alle andre erklærer at være sort, dersom det i dine øine ser hvitt ut. Staa fri og uavhængig. Bøi dig ikke for nogen. Sult om du maa, før du vinder det brød ved at smigre de store eller smaa, de faa eller mange. Gaa din egen vei. Det er ingen skam at være fattig, men at bli rik ved at opgi sin frihet og sig selv det er skam og skjændsel. Vær ærlig og oprigtig. Hold det usselt, som synes det usselt, som om du stenes for det. Det skader ikke stort om en blir stenet; men ikke at turde si sin mening, være sig selv og leve frit ens eget liv, det er uutholdelig for anstændige mennesker. Si som du tror og vær som du er. Vær ingen hykler, vær ingen eftersnakker, men vær dig selv og lev efter din egen overbevisning, likegyldig hvad andre tror derom. Alt stort og godt har sit ophav i ærlighet.

Th. Carlyle.

Den gode glæder sig naar han har fundet et menneske, der er bedre end han selv, den slette naar han har fundet et, der er slettere.

Man kan ikke hjælpe alle, siger den sneverhjertede, og derfor — hjelper han ingen.

Døm aldrig din næste, førend du har været i hans sted.

Vil du berede dig en lykkelig dag, da maa du gjøre ret meget i det skjulte.

Bakvaskere er særlig tilbøielige til at kritisere de dyder, de ikke selv er i besiddelse av.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nilsen.

1. Josephs fødsel.

Mine kjære smaa venner!

Jeg vil nu fortælle dere en forunderlig historie. Det er en av de interessanteste historier du nogengang har hørt. Det er ogsaa en av de bedste, fordi den er sand fra begyndelse til ende.

Joseph Smith's fødested.

Denne historie var mig fortalt for mange aar siden, og den gjorde mig meget lykkelig.

De har alle hørt den vakre fortælling om Jesu fødsel. Den historie vet du, begyndte i en krybbe i en liten by som heter Betlehem, ikke langt fra Jerusalem. — Den historie jeg nu skal fortælle begynder i et litet hus, som engang stod i den lille by Sharon i staten Vermont i Amerika. Omkring huset var der mange vakre trær og i huset bodde en fattig, men lykkelig familie som het Smith. Familien bestod av faren Joseph Smith og moren Lucy Smith, seks sønner og tre døtre.

Hvis du hadde bodd i Sharon paa den tid jeg nu fortæller om, og hadde gaat indom dette hjem den 23. dec. 1805 — kun to dage før jul — vilde du ha set en god mor ligge i en varm seng og en liten nyfødt gut ligge ved hendes bryst. Denne kvinde var Lucy Smith, og barnet som laa i hendes arme var

Joseph — Guds kostelige julegave til hende, og ogsaa til hele verden.

I flere dager kom naboene og saa til fru Smith og barnet. De tok den lille gutten i sine armer og kysset hans søte, uskyldige læber, men ingen av dem visste at de her saa den sidste dages store profet.

Han fik navnet Joseph, og det var ogsaa, som du kan se, hans fars navn. (Forts.)

*

Mit vidnesbyrd.

Jeg tror at evangeliet er sandt og at Joseph Smith var en sand Guds profet. Jeg har set Guds kraft tilkjendegit gjennem helbredelse av syke mange ganger. En gang hadde jeg en tand trukket ut og jeg fik betændelse i tandkjøtet, og det plaget mig saa forfærdelig, at jeg ikke kunde sove. Biskopen og hans raadgivere avholdt et møte i værelset ved siden av og jeg bad min mor at kalde dem ind for at salve mig. De kom ind og salvet mig og jeg blev bra med en gang og var ikke plaget mere.

10 aar. *Carrie Peterson,* Kristiania.

*

Følgen av at være ulydig mot mor.

En nat i november maaned hadde det været rigtig koldt, og det hadde frosset is nede paa elven. Der var nogen gutter som vilde prøve den, men de fik ikke lov av sine mødre. De gik allikevel ut paa isen uten lov. En av guttene vilde vise de andre at han kunde gaa langt ut, men da han var kommet et stykke ut paa isen brast den, og gutten faldt uti. Han fik dog straks berget sig og kom hjem saa vandet randt av ham. Etpar dager efter blev han meget forkjølet. Det var følgen av at han var ulydig mot sin mor.

10 aar. *Ivar Johansen,* Drammen.

God giver mod, mod overmod, overmod hovmod, hovmod armod, armod ydmyghet, ydmyghet gjør god.

Til sangkoret ved Trondhjems gren av Sidste Dages Hellige.

At bække smaa, kan gjøre aa
og aaen frugtbar blive,
og vande markens blomst og straa
og nyttens hjulverk drive.
Det har I sangere havt i agt
og jert forsøk er lykkes.
Nu gaar det godt, og staar ved magt
det sangkor I har bygget.

Hvor høit end meningsbølgen steg
hvor skjønt end luftsyn lokket,
hvor vildt end ondskaps ravne skrek
jert sangkor blev ei rokket.
I mente da, I mener end,
den løn jer flid eder bringer
er mere drøi og tryg end den
som trods og tryk frembringer.

Og skulde lønnen slippe op,
om eder et uheld rammer,
om arbeidskilden siger stop
og sygdom tungen lammer.
I trues ei med død og dom
I ønskes bedre lykke.
Stem bare mot ulykkens flom
tilsammen eders rygge.

At ledes av en broderaand
det gjør hver sanger ære.
At ta hjælp av broders haand
kan skam for ingen være.
Ja gid jert sangkor da maa naa
at sprede glæde, høste ære,
og menigheten maa forstaa
hvad frugter det kan bære. *J. P.*
medlem av Trondhjems gren.

INDHOLD:

Tale av ældste Malvin J. Ballard 225
Hellighold sabbaten 227
Filosofien av evangeliet . . . 229
Hvor er Guds rike? 230
Aandens daab 233
Salt Lake-besøkende 234
Pionerfesten 235
Til abonnentene 235
Dødsfald 235
Vær dog en mand 237
Barnas avdeling 238
Til sangkoret ved Tr.hjems gren 240

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania